

Hallo, Ik ben Danaë, 16 jaar en thuiszitter.

Alles begon eigenlijk al bij de peuterspeelzaal. Ik merkte al snel dat ik anders was dan de anderen. Ik hield niet van drukte en geluid, had geen zin in de fruit pauzes (blegghh) en kon het eigenlijk niet zo goed vinden met m'n mede peuters. Het duurde ook niet lang voordat we erachter kwamen dat ik hoogsensitief was.

Eenmaal op de reguliere basisschool werd het gevoel anders te zijn dan de anderen eigenlijk met de week erger. Ik verveelde me ontzettend in groep 1 en was altijd jaloers op wat de kinderen in groep 2 en 3 mochten doen, want dat was veel leuker! In een gesprek hierover op school vroegen wij of ik met een aantal activiteiten in groep 2 kon meedoen, maar dit kon niet. Omdat ze dan niet wisten wat ze met mij aan moesten op het moment dat ik in groep 2 zou komen te zitten. In groep 4 werd het naar school gaan zo erg voor mij dat ik thuis paniekaanvallen kreeg als ik mijn sokken aan moest doen en daarna nog eens een paniekaanval kreeg op de seconde af dat mijn ouders mij afzetten in de klas.

Hierna ben ik eerst naar een vrije school gegaan waar mijn buurmeisjes destijds ook heen gingen. Eén van deze meisjes had namelijk dyslexie. Het werd haar op de reguliere school ook allemaal teveel toen ze een stukje tekst hardop voor de klas moest voorlezen en onze klasgenoten op de tafel moesten kloppen als ze een fout maakte. Uit ervaring kan ik je vertellen, dat dat niet leuk is om te zien.

De vrije school bleek achteraf niet veel beter voor ons beiden. Zij is daar wel gebleven na tig gesprekken met haar juf, maar ik ben na een paar maanden weggegaan omdat ik me nog steeds verveelde en de houding van de juffen denigrerend vond.

Nadat mijn moeder had gehoord over hoogbegaafdheid, heb ik op mijn 8e jaar een IQ-test gedaan. Ik bleek inderdaad hoogbegaafd, maar ik geloofde dat niet. Ik vond mijzelf overduidelijk dom. Ik ben toen toch naar het Leonardo-onderwijs gegaan, maar ook daar verveelde ik me en konden de leerkrachten niet omgaan met hoogbegaafden. Ik heb het hier 2 jaar volgehouden en nog eens 2 jaar op het democratisch onderwijs, en daarna nog eens 2 jaar op een andere particuliere school (waarvan het eerste jaar parallel met het laatste jaar aan het democratisch onderwijs). Toen ik 13 was, heb ik toch maar tijdens de lunch mijn moeder verteld dat ik niet meer naar school wilde. Gelukkig begreep ze dit.

Op mijn 15e ben ik met de studie HBO Toegepaste psychologie begonnen, al gaat dit momenteel niet heel soepel. Dit komt ook omdat ik een chronische aandoening heb genaamd Posturaal orthostatisch tachycardie syndroom ([POTS](#)). Het betekent kort gezegd dat de automatische functies in mijn lichaam niet doen wat ze moeten doen. Hierdoor heb ik last van vermoeidheid, misselijkheid, buikpijn en heb ik cognitieve klachten zoals hersenmist en moeite met concentreren. POTS is bij mij veroorzaakt door langdurige stress.

Ook ben ik recent gediagnosticeerd met autisme (ASS) waardoor voor mij al de overgebleven vraagtekens over mijn jeugd zijn beantwoord. Je hoort vaak dat hoogbegaafden ASS als misdiagnose krijgen, maar in mijn geval was dit het laatste puzzelstukje dat ik nodig had. Laten we mensen en hun verschillende vormen van neurodiversiteit accepteren! Want ja, je kan prima meerdere vormen hebben.

Ik wil graag afsluiten met het volgende.

Laten we labels ook precies laten voor wat ze zijn: Labels! Je kan geen nieuwe trui kopen zonder een label. Er staat namelijk allemaal belangrijke informatie op over de trui. Het materiaalsoort, hoe je het hoort te wassen, waar het vandaan komt en wat voor maat het is. Het is dus belangrijk om even naar het label te kijken. Het label is niet de hele identiteit van de trui, maar wel een belangrijk stukje. En laten we eerlijk zijn... wij, hoogsensitieve personen, knippen ze er toch vanaf!